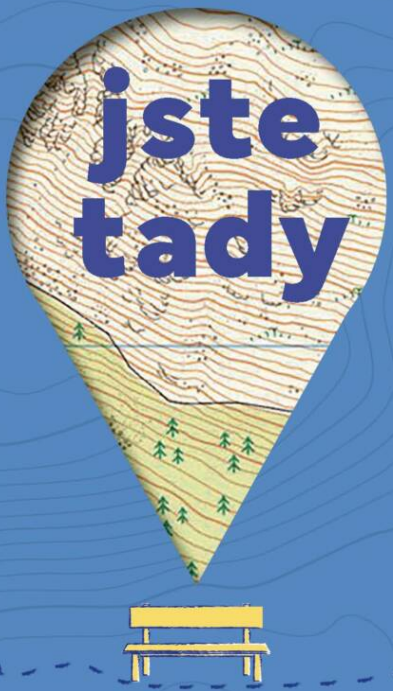
Milostný příběh v tradici autorova slavného románu **JEDEN DEN**

David Nicholls

„Geniální... Další klasická a vtipná love story."
MATT HAIG

„Nikdo ještě nepopsal milostný vztah do takových podrobností."
OBSERVER

Přeložil Miloš Urban

ARGO

argo

Ukázka elektronické knihy

DAVID NICHOLLS
Jste tady

Přeložil Miloš Urban

argo

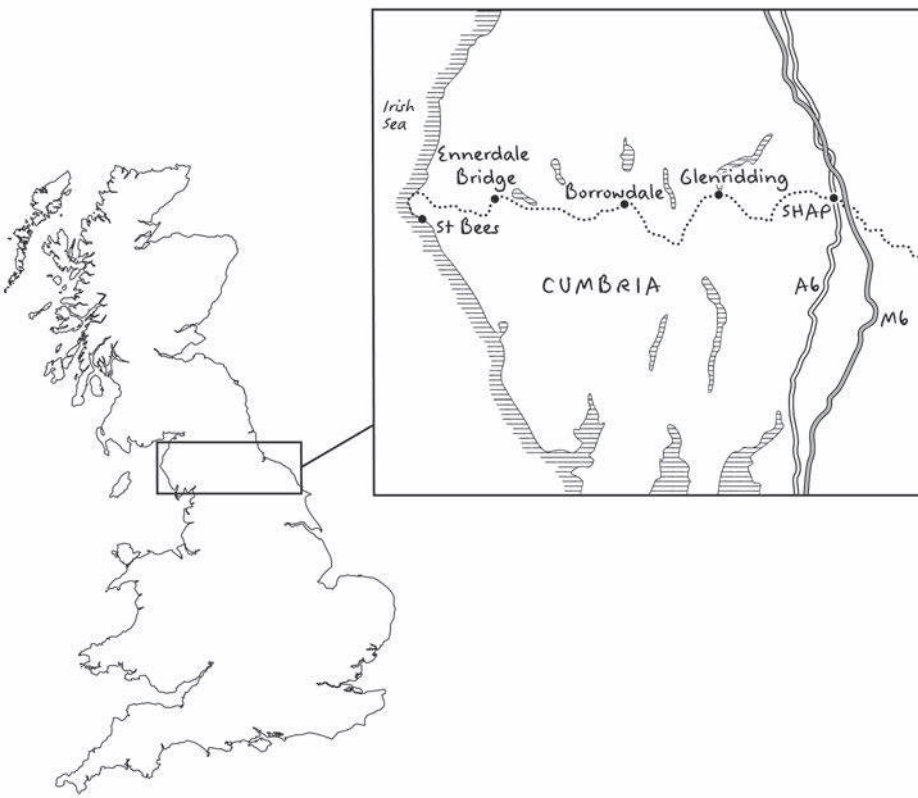
Hannah, Maxovi a Romy, za všechny ty túry

Copyright © Maxromy Productions Ltd 2024
Translation © Miloš Urban, 2025

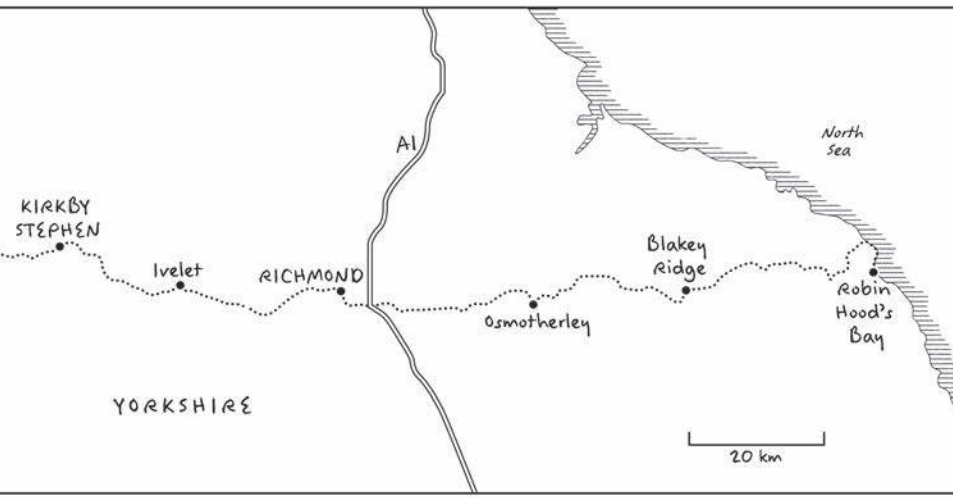
ISBN 978-80-257-4681-3 (váz.)
ISBN 978-80-257-4711-7 (e-kniha)

... ale pak si byla jista, že se své partnerky zeptal, zdali slečna Elliotová nikdy netančí? Odpověď zněla: „Ne, nikdy, tance už zanechala. Raději hraje. Hraní ji nikdy neunaví."

Jane Austenová: *Pýcha a přemlouvání*

Irish Sea
Ennerdale Bridge
Borrowdale
Glenridding
SHAP
St Bees
CUMBRIA
A6
M6

Túra od pobřeží k pobřeží

Část první

DOMA

Za jakým účelem, dubne, se znovu vracíš?
Jen krása nestačí.
Déle už mě neumlčíš červení
lístečků, které se lepkavě rozvírají.
Já vím své...

Edna St Vincent Millayová: *Jaro*

Ukázka elektronické knihy

Imaginární fotografie

V žádné své mladické představě budoucnosti, různých zaměstnání, jež by vykonávala, představě města nebo domova, kde by žila, představě přátel a rodiny, jež by ji obklopovala, nepočítala Marnie s tím, že by byla osamělá.

Jako dorůstající dívka si budoucnost představovala jako sérii imaginárních fotografií, na nichž je spousta lidí, paže přátel objímající další přátele, v taverně oči zčervenalé fotobleskem nebo na pláži plameny táboráku, uprostřed toho všeho její usmívající se tvář. Přesně určit ty pozdější snímky pak bylo složitější, obličeje už byly spíš v mlze, ale možná by tam někde mezi kamarády, které zná a bude je mít ráda po celý život, mohl být i partner a nějaké ty děti.

Jenomže od doby, kdy si někoho takhle blejskla, uběhlo už šest let. A ji samotnou naposledy vyfotografovali při pasové kontrole a řekli jí, ať se neusmívá. Kam se všichni poděli? Je jí teď osmatřicet a vyrostla ve zlatém věku přátelství, její podporující a milující komunita měla přednost před pachtěním se pro rodinu, stálým předstíráním zamilovanosti a sveřepým vykonáváním pracovních povinností. Telefonáty v pozdních nočních hodinách, esemesky, výlety a deskové hry, to všechno bylo o tolik zábavnější a o tolik víc ji to naplňovalo než mizerný milostný život; copak v tom všem nebyla kdysi dobrá? Ne že by se parta kdy točila právě kolem ní, ale byla její oblíbenou součástí – ostatní ji měli rádi, přestože pro ně nebyla hvězdou ani idolem. Nepatřila k dívkám, které si na oslavu narozenin pronajmou noční klub, ale když slavila jednadvacáté narozeniny, snadno zaplnila salonek v patře hospody, a když třicátiny, aspoň dlouhý stůl v italské restauraci. Říkala si, že až bude slavit čtyřicítku, mohla by se s kamarádkou, možná dvěma, projít

v parku. Jako by se kdysi slavná kapela musela spokojit s čím dál tím menší štací.

Rok od roku ji o kámošky obíraly sňatky a rodičovství a jejich partneři ji nezajímali, anebo naopak nezajímala ona je, takže vymizely do nových, vícepokojových a učesaných životů tu v Hastingsu, tu v Stevenage, Cardiffu nebo Yorku, zatímco ona dál sváděla své každodenní boje v Londýně. Ostatní přátelé se stali obětí apatie nebo nezájmu; přátelé, kterým jste chtěli poslat děkovný dopis tak dlouho, až by bylo trapné, pokud byste to opravdu udělali. Kdo ví, tohle postupné odpadávání je asi přirozené. Skutečný život se opravdu nepodobá ohníčku vykřesanému z naplaveného dříví ani opileckému blbnutí při hraní Twistera, kde se jeden hráč křivolace proplétá s druhým a hodně se tělesně dotýkají. Dospělost znamená zbavit se fantazií o tom, jak se kluci s holkama chodí koupat na Adama a Evu a donekonečna spolu rozebírají život.

Jenomže místa po ztracených kamarádech nikdo nový neobsadil, takže svou vizi budoucnosti musela upravit: bude nezávislá a soběstačná, bude pít čaj z kvalitního šálku, na mobilu bude řešit slovní hry, bude mít kontrolu nad telkou, nad knížkami, nad postelí. Bude jíst, pít, číst a ignorovat hodiny, bude žít a nenechá si od nikoho mluvit do života; bude žít sen o tom, že je poslední ženou na zemi. Nevěděla, jestli padající strom v lese vyloudí nějaký zvuk, ale věděla, že ať udělá jakýkoli pohyb, nikdo jiný ho nezaslechne, a tak si začala s různými věcmi povídat. Už jsi tu zase? vyplísnila plíseň v koupelně. Obloučká, čerstvoučká, pochválila vajíčka. A máš to, udělala si legraci z pákové vývrtky, když nechala její pažičky roztažené do prostoru. V telce sledovala osamělou postavu, jak zdlouhavě připravuje svůj zrcadlový obraz na hereckou roli. Tohle nikdo nedělá, hádala se s televizí.

Jenže tyhle samomluvy byly jako hrát se sebou Scrabble, těžko vás potom potká nějaká výzva nebo překvapení. Občas se se slovy ani neobtěžovala a místo nich si vymyslela slovník jednoduchých zvuků, fuá a petach, flu-á a ča-ča, jejichž významy se ustavičně měnily. Pomáhalo rádio, její den poznamenával vysílací program,

přestože zprávy jí každou hodinu způsobovaly čím dál tím větší návaly čiré úzkosti nebo zuřivosti, a to se pak hnala po knoflíku, aby to mohla vypnout. Poslouchala hudbu, vybírala si playlisty jako Kavárnička, Nezbytnosti nebo Klavír v dešti, ale ještě nikdo nesestavil playlist pro ona vleklá nedělní odpoledne v jejím 2+kk, kdy lhostejně něco vyhledává na sociálních sítích, sice přítomná, ale anonymní asi jako divák tleskající na stadionu při zápase. Čas je fenomén, který se mění v závislosti na tom, kde zrovna jste, a prokletá dvouhodina mezi třetí a pátou za únorového odpoledne se táhne donekonečna, stejně jako se dvě hodiny táhnou ráno, což jsou časy, kdy se v hlavě nemá čím zaobírat, až na věci, jež ji opakovaně sužují a jichž lituje; v těchto chvílích si musela přiznat pravdu.

Já, Marnie Walshová, věk osmatřicet, adresa Herne Hill, Londýn, jsem osamělá.

Nebylo to odloučení ani izolovanost ani dočasná samota, ale skutečná osamělost, a když si ji uvědomila, zastyděla se, protože jestli je oblíbenost v kolektivu odměnou za to, že jste chytří, nad věcí, přitažliví a úspěšní, za co je odměnou vaše osamělost? Nad věcí nikdy nebyla, ale ani nebyla žádná blbka. Od ostatních slýchala, že je komik, a dobře si uvědomovala, že tohle označení může být past, ale nikdy nebyla záměrně sarkastická nebo škodolibá a spíš si dělala legraci ze sebe sama než z druhých. Možná právě v tom byla potíž – na seznamu jejího exmanžela rozhodně v popředí –, ale byla i laskavá, uvážlivá, v rámci možností velkorysá. Nebyla plachá. Jestli něco, tak to, že se někdy až příliš snažila ostatním zavděčit, přestože se nakonec vždycky ukázalo, že se namáhala zbytečně.

Jedna věc je, uvažovala, kým být chceme, a druhá, kým jsme. Jak stárneme, to první ustupuje druhému, a možná právě to jsem teď já: někdo, komu je lépe samotnému. Ne že by z toho byla kdovíjak šťastná, jenom se cítí líp. Spíš než introvert, tak extrovert, kterému to extrovertství už nejde.

Nebyla to osamělost romantického druhu, nanejvýš občas. Vdala se a rozvedla ještě před třicítkou, aspoň v tomhle projevila geniální talent, a tato ústřední katastrofa v jejím životě sice její city do určité

míry umrtvila, ale jizva ji tu a tam pořád ještě zasvědila. Od rozvodu nikoho neměla, žádnou známost, přestože si někdy říkala, že by nebylo špatné v posteli cítit hřejivý žár lidského těla nebo dostat esemesku, která by nebyla podvodná nebo neobsahovala autentizační kód. Bylo by hezké, kdyby po ní zase někdo toužil, ale nesmí se nechat unést. U milostného vztahu hrozí, že vám bude ublíženo, zažijete zradu či zostuzení, a tohle riziko nepřeváží ani útěcha, kterou vztah skýtá. Většinou jí jen chyběli lidi, konkrétní jedinci i lidi vůbec, a i když ji vidina vyjít si do společnosti někdy strašila, unavovala a odrazovala, pořád byla vítanější než její malý, smrskávající se život v bytě o čtyřiapadesáti metrech čtverečních v nejvyšším podlaží.

Někdy, říkala si, je snazší zůstat doma zalezlá, než světu ukazovat, že žije o samotě, ale zároveň věděla, že i tohle je past, a že pokud něco neudělá, ten stav se ustálí, asi jako když se vlhká skvrna vpije do dřeva.

Není to dobré. Bude muset ven.

Mocné síly pod nohama

„Trik spočívá v tom změnit způsob uvažování o čase. Myslet v rámci minut, hodin nebo dnů nemá smysl, dokonce ani v rámci generací. To měřítko je třeba si upravit a myslet v rámci *tisíciletí*. Pak je vše, co kolem sebe vidíte, dočasné, jezera, řeky, hory, všechno v pohybu, změny probíhající po milióny roků. Tohle údolí tady vždycky nebylo: bylo *vytvořeno*, vydlabáno obrovským ledovcem, poněvadž led se pohybuje, sice jen pár desítek centimetrů denně, ale vymílá a hryže, velikými kamennými zuby vytrhává balvany a prokousává se skalami v procesu, kterému říkáme... kterému říkáme jak?

Nikdo neví? Správně, je to ledovcová eroze, která sestává...? Proberte se, lidi, tohle přece víte. Ano, z obrušování a škubání! Co ti je na tom k smíchu, Noahu? Shledáváš něco vtipného na slově ‚škubání'? Jen se s třídou poděl. Nic? To jsem si myslel.

Takže led je nepředstavitelně násilný, mnohem násilnější než oheň. Ničí, ano, ale taky vytváří, třeba ty prohlubně, kterým říkáme... Správně, tady ve Walesu jsou to *corries* nebo *cwms*, tedy horská ledovcová jezera, v nichž si lidi jako já nebo paní Fraserová rádi zaplavou, na rozdíl od vás, vy srabíci. Schovejte ty telefony, pokud teda nefotíte něco na svůj projekt. Žádná selfíčka. Tebe snad erodoval ledovec, Chrissy? V tom případě žádná selfíčka.

Vraťme se ještě dál do minulosti, nějakých čtyři sta osmdesát miliónů let, kdy tahle hora, nejvyšší ve Walesu, tady ještě nebyla. Zformovala se až v době, které říkáme ordovik. Ne, v testu to nebude, ale rozhodně vám neuškodí, když to budete vědět. Or-do--vik. Dlouho před dinosaury... Ne, dokonce dávno před nimi. Ale jistě, pak tu v jistém období dinosauři žili... Ne, neříkej kraviny, už

tu nejsou. Jistě, Ryane, dinosauři *jsou* cool, ale ještě víc cool jsou tyhle síly, tyhle gigantické síly...

Koukněte, pokud se dneska chcete vrátit, tak mě poslouchejte, prosím! Když se kontinent srazí s kontinentem, tektonické desky se prohnou a vylomí se nad vodní hladinu, vzniknou sopky, věřili byste tomu? Zavřete oči a dívejte se. Tak přece víte, co chci říct. Zavřete oči a představujte si... Ano, třeba dinosaury, když chcete, ti sem zrovna nesedí, ale klidně je sem vrzněte. Jde o to si uvědomit, že ty procesy se nezastaví jen proto, že tu máme lidstvo. Dějí se pořád a budou se dít i poté, až bude s posledním člověkem dávno amen. Mocné síly pod našima nohama. Nic není napořád, všecko se mění. Mohla bys mi přestat zívat do ksichtu, Sáro Sandersová? Jdeme dál. A ano, otevřte si na to oči, pokud se vám tak půjde líp."

Zahájili sestup. Stejně jako řeky musí i všechny vtipy někde začínat a on občas dumal nad tím, kdo první přišel s myšlenkou, že učitelé zeměpisu jsou nudní. Byla za tím nějaká kniha, naštvané dítě, zahořklý fyzikář? Sám by nikdy ani nepomyslel na to vyjadřovat se kriticky o oboru kolegy, ale ruku na srdce, opravdu jsou dějepisáři tak zajímaví, jak si tak hopkají mezi Tudorovci a Výmarskou republikou? A nikdo z angličtinářů po lavicích ještě neskákal a matikáři ať dál nábožně vyznávají krásu čísel, stejně to všecko není víc než sudoku. A přesto se někde, nějakým přičiněním stalo, že vznikl vtip o zeměpisářích, a teď je na panu Bradshawovi, Michaelovi, aby se těmto očekáváním postavil a naopak žáky inspiroval. Šel v čele výpravy, zatímco paní Fraserová – Cleo – naháněla loudaly. Cestou dolů do údolí jim vykládal o aluviálních kuželech.

„Před osmnácti tisíci lety, což je nic, z hlediska hlubokého času asi tak předevčírem, ledovce ustoupily a nechaly nám tu tenhle cenný dáreček." Zadupal a žáci poslušně sklonili hlavy a spatřili dáreček v podobě bláta. „Pod ledovcem byla tahle prsť, tahle krásná černozem, jako když se zrno semele na mouku a zaplaví údolí bohatým, úrodným... Aluviálním. Kuželem. Aluviální – tomu říkám krásné slovo. A tyhle minerály se rozšířily a proklestily si cestu do stromů, rostlin a plodin, do těch jablek, co jste snědli, nebo jste je měli sníst,

Ukázka elektronické knihy

protože jste je měli v krabičkách na svačinu. Není to úžasné? Ten binec z prastarých ledovců je teď ve vás, vápník v kostech, železo v krvi...“ Tady se Michael odmlčel a zvažoval, zda to dál rozvést, přejít k původu těchto prvků, k samotnému vesmíru, zda jim má říct, že jsou všichni stvořeni z hvězd. Mysl teenagera se dá tak snadno strhnout, ale tohle už je chemie a fyzika a ta jablka byla z Jihoafrické republiky.

„Takže – nějaké otázky?“ zeptal se při pohledu do třiceti mastných nehotových tváří, z nichž některé trucovitě vyhlížely zpod kapucí a jiné si šeptaly a hihňaly se fórkům, jimž rozuměly jen ony mezi sebou. Je zapálený, věci oddaný učitel, snažící se proorazit jejich adolescentní nezájem, jenomže otázky, které tyhle mlaďochy zajímají, by musel zodpovědět někdo jiný. Kdo bude chtít určovat stratokumulus, když myslí na to, kdy si zas přihne z placatky, kdy si zas zavapuje a jestli ho ta holka má ráda? Jak se může nějaká hora poměřovat s beďarem na bradě? Dneska v noci se na ubytovně opět odehraje další kolo hry „král vysílá své vojsko“, ve tři ráno budou hlídat další patroly s baterkami, *a já budu dělat, že tohle jsem neviděl. Koukej to zhasnout. Alou zpátky na pokoj. Zítra máme před sebou velký den*, a na konci třídní výpravy se vrátí domů s nahrbenými zády, celý bledý ze všeho toho vyčerpání. Ale zatím se mu domů nechce.

Je učitel, nikoli rodič. Zkoušeli to, ale vyskytly se problémy a překážky, a teď si stěží dovedl představit, že by se to bylo podařilo. Srovnat ty role nelze, překrývají se jen v tom nejbanálnějším: když na to přijde, rodič může učit dítě, ale je špatně, když je učitel rodičem žáka. I tak mu někdy připadalo, že do té pětidenní výpravy se vecpaly všechny zmatky a úzkosti dospívání, nejenom lumpárny a sprosťárny, ale i city. Sebejistá, v kolektivu oblíbená děcka ať si blbnou, jak chtějí. Pan Bradshaw se raději zaměřoval na nervózní nešiky, co zůstali viset na slaňovacím laně a níž jim to nešlo. Když se díval do jejich nadšených dychtivých tvářiček, nezdálo se mu pravděpodobné, že jsou opravdu stvořeni z hvězd, ale přesto ho to, jako nadšence pro obor, svým způsobem dojímalo.

Ukázka elektronické knihy